

РЕШЕНИЕ

№ 2668

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 15.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2090** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис 8-партер чрез управителя М. К. срещу Решение № ПО-4/01.02.24г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С230022-023-0003015/03.11.2023г. на публичен изпълнител Р. М., при ТД на НАП - С..

Твърди се незаконосъобразност на оспорваният акт, поради следните съображения:

На дружеството е възложена ревизия със заповед за възлагане на ревизия от 31.07.2023г., но дружеството „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД е трето лице, обслужващо финансово жалбоподателя и на него не следва да се налага заповед върху предполагаеми чужди задължения. Това дружество няма задължения, няма възложена ревизия и дори не е регистрирано по ЗДДС.

В заповедното съобщение е посочено, че сметката е с титуляр „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД, но тази сметка се ползва от множество техни клиенти, включително и от чужбина. Жалбоподателя е ползвал тази сметка по силата на договор за финансово обслужване от 02.11.2022г. с прекратено действие от 31.10.2023г., а самата сметка е запорирана на 01 м. 2024г.

На следващо място се твърди, че обезпечението не следва да се налага върху

актив по начин водещ до сериозно възпрепятстване дейността на лицето. Запорирането на банковата сметка на трето лице води до сериозно възпрепятстване дейността му, ще ограничи осъществяването на всякакви разплащания по вече сключени или бъдещи сделки. Подчертава отново, че запорното съобщение е във връзка с предполагаеми вземания от „ТЕРА МАГУС“ ЕООД, а не от „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД, с което дружество вече нямат взаимоотношения.

Видно от връченото на „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД запорно съобщение, запор е наложен на основание чл. 202 ал.1 и ал.7 ДОПК. В тази връзка – вземанията предмет на обезпечение не представляват вземания от банка, тъй като „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД в качеството си на титуляр на сметката и клиент на П. се задължава, по нареждане на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД

Да извършва плащания от разплащателната си сметка към доставчици на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД, да получава суми от клиенти на това дружество и да уведомява за постъпването на такива суми. Договора е сключен на 02.11.2022г. и е със срок от 1г., като след изтичането му „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД се задължава да предостави на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД пълна информация за движенията по банковата сметка и да му преведе наличният остатък, ако има такъв. В тази връзка всички вземания, които „ТЕРА МАГУС“ ЕООД има се явяват вземания към собственика на разплащателната сметка, а не към банка. Банката не е длъжник на дружеството и вземанията не отговарят на изискванията на чл.202 ал.1 ДОПК. Запорирането на банкова сметка, собственост на друго лице е в нарушение на чл.198 ал.1 т.3 ДОПК.

На последно място - „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД не се явява и доставчик на платежни услуги съобразно чл.202 ал.7 ДОПК и с оглед съдържанието на това понятие съобразно чл.3 ал.1 от Закона за платежните услуги и платежните системи, тъй като не отговаря на нито едно от условията по т.1-5 от с.з.

Ответната страна - Директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи, аналогични на тези, инкорпорирани в текста на постановеното от него решение при оспорване на процесният ПНОМ, което ще бъде възпроизведено в относимата му част, по-долу.

Процесната жалба е подадена в срока по чл. 197 ал.2 ДОПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт и в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения.

По съществуването на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на съдебна проверка, настоящият състав съобрази:

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С230022-023-0003015/03.11.2023г. на публичен изпълнител Р. М., при ТД на НАП – С. е постановено запор върху налични и постъпващи суми за сумата от 290019,69лв. по банкова сметка с титуляр „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД при доставчик на платежни услуги – Първа инвестиционна банка.

От фактическа и правна страна е установено и прието, че по отношение на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД е възложена ревизия със ЗВР № Р-22221023004535-020-001-1.07.2023г. за установяване задължения по ЗДДС за периода 01.12.2022г.-05.04.2023г. и от 04.05.2023г.-30.06.2023г. За посочените периоди дружеството декларира В. на стоки с обща данъчна основа в размер на 838354,17лв. и начислен ДДС 167670,83лв. от контрагент NANOSUN SRO и извършени облагаеми доставки в страната. Основен клиент е „ЕНЕКОД ГРИЙН“

ЕАД,декларирани са доставки с обща основа 1060728,37лв. с начислен ДДС – 212145,69. Декларирана е и една доставка към „ГАММА ЕЛЕКТРЕК“ ЕООД с ДО в размер 310000лв. и начислен ДДС в размер 620000лв. Чрез включването в дневника за покупки на ЗЛ е ползвало данъчен кредит в размер на 273 900лв. по фактури ХАЙДА ЕООД,Е. ВИ ЕООД и М. ДИ ЕООД. Извършени са насрещни проверки. Установено е,че пред съответните периоди на декларирани доставки към задълженото лице,същите нямат предходни доставчици на стоки от страната,декларират покупки и ползват данъчен кредит само за В. на стоки от TEAMPCSHOP, но не декларират начислен данък при В. в дневните за продажби. Същевременно няма данни за декларирани ВОД за периода от 01.12.2022г. до 30.06.2023г. от TEAMPCSHOP към дружествата ХАЙДА ЕООД,Е. ВИ ЕООД и М. ДИ ЕООД,С което е обоснована и липсата на доказателства за предпоставките по чл.68 ал.1 т.1 и ал.2 и чл.69 алт.1 т.1 вр. чл.6 и чл.25 от ЗДДС,предвид което са налице очаквания за установяване задължения за неправомерно ползван данъчен кредит в размер на 273 900лв.

Посочено е още,че за разплащане по доставките от и към ревизираното дружество е ползвана банкова сметка с титуляр Т. М. БГ“ЕООД,което дружество е с едноличен управител и собственик на капитала М. К. – едноличен собственик на капитала и управител и на Т. М.“ЕООД.

Чрез справка от публичните регистри и достъпните за НАП информационни масиви е установено,че ЮЛ не притежава недвижими имоти, няма ППС/МПС, не притежава плавателни и въздухоплавателни средства,няма безналични ценни книги,не е декларирало банкови сметки,няма данни и за недвижими имоти.

В хода на проверка за установяване на факти и обстоятелства на „ТЕРА МАГУС БГ“ЕООД е установено движението и наличностите на паричните средства по притежавана разплащателна сметка в П. АД – IBAN [банкова сметка], по която са получавани плащания от „ЕНЕКОД ГРИЙН“ ЕАД по фактури издадени от Т. М.“ЕООД,както и са нареждани преводи към доставчика на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД - NANOSUN SRO.

Извършена е и насрещна проверка на „ЕНЕКОД ГРИЙН“ ЕАД при която са събрани доказателства за извършените доставки към това дружество от Т. М.“ЕООД. Фактурите са издадени от ТЕРА МАГУС“ ЕООД, в тях е посочена и именно тази банковата сметка с IBAN [банкова сметка].

При оспорване по административен ред на така постановеният ПНОМ и с Решение № ПО-4/01.02.24г. на директора на ТД на НАП – С. е прието,че в настоящият случай са налице предпоставките по чл.212 ал.1 и ал-.3 ДОПК. Налице е мотивирано искане от главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията от 25.10.2023г., отправено в рамките на валидно започнало ревизионно производство.

Потвърдена е констатацията на липса на активи,притежавани от ревизираното лице.

Относно факта,че предмет на обезпечението на трето лице е посочено,че между двете дружества е налице свързаност по смисъла на пар.1 т.3 б.“д“ от ДР на ДОПК посредством управителя и едноличен собственик на капитала на двете дружества.

Налице е реална обезпечителна нужда придружена със съпоставка между предполагаемото вземане и наличните активи и преценката,че без съответното обезпечение събирането на вземането реално ще бъде затруднено.

Успоредно с това запорът е наложен само по отношение приходите от

продажби,извършени от „ТЕРА МАГУС“ ЕООД,като от жалбоподателя не са представени доказателства,че обезпечението ще затрудни сериозно дейността му. Нещо повече – от събранието доказателства е прието,че не се установява третото лице „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД да извършва дейност различна от това да разпределя плащания от и към „ТЕРА МАГУС“ ЕООД чрез посочената банкова сметка. Чрез справка в ТР на Ю. и с оглед липсата на данни за публикуван ГФО от 2019г. до настоящият момент, за релевантна е счетена подадената от дружеството декларация за липса на дейност. Успоредно с това – към „ТЕРА МАГУС БГ“ЕООД няма назначени на трудов договор лица,за управителя не са подавани осигурителни декларации обр.1 и обр.б. Същевременно обаче жалбоподателя твърди,че има сключен валиден договор за финансови услуги с „ТЕРА МАГУС БГ“ЕООД, т.е. с лице,което декларира липса на дейност в публичния регистър към А..

На следващо място – анализиран е и самият договор.Прието е,че същият няма достоверна дата,представен е за първи път едва с жалбата срещу ПНОМ,което поражда съмнение в целта на съставянето му. Успоредно с това и чрез анализ на чл.1 от договора е прието,че „ТЕРА МАГУС БГ“ЕООД е титуляр на сметката,но не и собственик на средствата в нея относно плащанията постъпващи за сметка на длъжника „ТЕРА МАГУС“ ЕООД,което дружество пък няма собствена сметка, но реализира търговска дейност, декларира оборот и упражнява право на данъчен кредит.

С постановеното решение е прието наличие на предпоставките на чл.202 ал.1 ДОПК тъй като средствата по сметката са собственост на „ТЕРА МАГУС “ ЕООД. Независимо,че друго дружество е титуляр,средствата не са негова собственост. Успоредно с това – не е налице рамков договор за платежни услуги и последващ договор за откриване разплащателна сметка сключен от „ТЕРА МАГУС БГ“ЕООД и П. АД от който да е видно,че единствено „ТЕРА МАГУС БГ“ЕООД оперира с откритата сметка и собственик на средствата в нея. Това дружество получава парични суми без правно основание и без да е извършило услуга в полза на клиентите по продажбите на стоки с доставчик „ТЕРА МАГУС “ ЕООД. По този начин на практика се цели осуетяване постъпването на суми за погасяване публични задължения.

В заключение е посочено,че жалбоподателят не посочва данни за други активи годни да обезпечат предполагаемият размер на бъдещото задължение,нито е поискало замяна на обезпечението,нито е представено друго обезпечение съобразно чл.199 ал.2 и ал.3 ДОПК

На тази база съдът приема:

Съгласно чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство Решение на директора на ТД на НАП - С. е постановено от компетентен орган - Директор на ТД на НАП С., с оглед наличието на оспорвано ПНОМ, постановено от публичен изпълнител към същата ТД. Решението е постановено в съответствие с изискванията за форма и съдържание по чл. 267, ал. 2 ДОПК. Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл. 266, ал. 1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

При постановяването му не допуснато нарушение на производствените правила. В подкрепа на този извод следва да се посочи,че съгласно чл. 121 ал.1 - в

хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Налице е мотивирано искане, отправено във връзка с ревизионно производство, във връзка с което е налице наложено обезпечение от публичен изпълнител съобразно чл. 121 ал.2 ДОПК вр.чл.195 ал.3 и сл. от с.з. Самото постановление е издадено в съответствие с изискуемата форма и съдържание по чл.196 ДОПК, върчено е надлежно на лицето и то е упражнило правото си на защита чрез обжалването му – по административен, а сега – и по съдебен ред.

В случая, при извършената проверка е установено, че дружеството не притежава недвижими имоти и/или други движими вещи, които да послужат за обезпечаване на публичното вземане. Следователно правилно е оставена в сила наложената обезпечителна мярка по чл. 198, т. 3 от ДОПК - запор върху сметките на длъжника.

От друга страна, съпоставката между запорираните и предполагаемо дължимите средства, позволяват на съда, редом с установената липса на данни за искане по чл. 199, ал. 2 ДОПК/за замяна на обезпечението/ да приеме, че е налице възможност изпълнението да бъде сериозно затруднено или невъзможно без налагане на посоченото обезпечение. В този смисъл същото се явява пропорционално, съгласно чл. 6 от АПК и в съответствие с целта на закона по чл. 195, ал. 1 ДОПК.

Въз основа на изложеното съдът приема, че оспорените актове са издадени от компетентни органи по приходите, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения. При преценка съответствието с материалния закон, съдът съобрази:

Между страните не е налице спор по фактите, а единствено относно тяхната правна интерпретация.

Безспорно по делото е, че титуляр на запорираната банкова сметка с IBAN [банкова сметка] е дружеството „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД.

Безспорно е още, че по отношение на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД е образувано ревизионно производство с предполагаем размер на задълженията, предмет на установяване – 290 019,69.

Между двете дружества е налице, представен и по делото, договор от 02.11.2022г. за финансово обслужване по силата на който „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД се задължава по нареждане на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД да извършва плащания от разплащателната си сметка към доставчици на последното дружеството, както и да получава плащания от негови клиенти като при постъпване на сума да го уведоми в рамките на работния ден. От своя страна „ТЕРА МАГУС“ ЕООД се задължава да уведоми всички свои клиенти и доставчици за сключване настоящият договор и неговия срок на действие и да заплати всички направени от „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД разноски, такси, такси за преводи и др., свързани с изпълнение на банковите операции. А за финансовото обслужване дължи сума в размер на 500лв. на година. Като срок на действие на договора е определена 1г. след датата на подписване – 31.10.2023г., като е предвидено изрично, че той може да бъде продължен само и единствено с писмено съгласие между страните.

Безспорно е също така, че управител и едноличен собственик на капитала и на

двете дружества е М. К.. Отчитайки, че управителят освен управителен е и представителен орган на ЮЛ, извода, че двете дружества представляват свързани лица е правилен и съответен на нормата на пар.1 т.3 б.„д от ДР на ДОПК. Същият обаче се явява несъставомерен в хипотезата на чл.202 ал.1 и ал.7 ДОПК.

Изрично в разпоредителната част на ПНОМ е посочено, че приходите от продажбите на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД постъпват по посочената сметка с титуляр „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД. Същевременно обаче е наложен заповор върху цялата сметка на дружеството, а не само върху средствата постъпващи във връзка с осъществявана дейност от ревизираното лице.

Видно от самият сключен договор между страните, „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД предоставя сметката си и се съгласява да я използва в полза на и за целите на осъществяваната от „ТЕРА МАГУС“ ЕООД, стопанска дейност. Така, след като сумите по част от ревизираните доставки, във връзка с които е и упражнено право на данъчен кредит са постъпили, постъпват и/или предстоят да постъпят по тази именно сметка, то логично е именно тези средства да бъдат предмет на заповор.

Нормата на чл.198 т.3 ДОПК не следва да бъде четена буквално – само и единствено във връзка със собствеността на банковата сметка, а като разпоредба целяща да обезпечи и заповорира средствата по тази сметка с оглед техният собственик. В настоящият казус е несъмнено, че сумите постъпващи по банковата сметка са в полза на ревизираното лице, като титуляра на банковата сметка само и единствено администрира същата без никаква разпоредителна власт по отношение на тези средства. Вземанията са във връзка със стопански операции осъществени от ревизираното лице, като изрично в договора за финансова обслужване е предвидено, че то ще посочи именно тази сметка на своите съконтрахенти. Т.е. дори строго формалният прочит на нормата на чл.198 т.3 ДОПК не позволява да се приеме, че предмет на заповор е самата банкова сметка, а не средствата по нея.

Независимо от това обаче следва да се посочи, че „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД представлява трето лице, имащо качеството на държател на средствата на ревизираното лице и спрямо което ревизираното лице има право да получи тези средства и задължение да му заплати възнаграждение. От своя страна – банковата сметка има функцията да обезпечи свободният достъп до средства и осъществяване на стопански операции с тях от името на титуляра си.

В този смисъл – наложеният заповор е легален и допустим правен способ, но същият, като наложен на основание чл.202 ал.1 и ал.7 ДОПК се явява незаконосъобразен.

Като контратеза и по силата на чл.202 ал.2 ДОПК заповорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез заповорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките и другите доставчици на платежни услуги, в които третото задължено лице има сметки.

Именно тази хипотеза е налице и е следвало да бъде приложена от органа, като се отчете, че „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД е титуляр на банкова сметка, по която постъпват средства, представляващи вземане на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД от свои съконтрахенти и спрямо „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД, в качеството си на посредник, администриращ банковата сметка. Практически и по силата на посоченият договор „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД има чисто посредническа дейност във връзка с администриране на плащанията, но предвид факта, че договора между дружествата урежда правата и задълженията на страните, в т.ч. изискуемостта на средствата и

дължимите насрещните престации, следва да се приеме, че в качеството си на посредник, „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД се явява задължено към „ТЕРА МАГУС“ ЕООД, лице за визираната сума. В този смисъл средствата по банковата сметка могат да бъдат предмет на заповед, но в качеството им на ликвидно или изискуемо вземане на длъжника от третото лице, за което закона позволява да се осъществи чрез заповедно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото лице и на банките, където то има сметки.

Да, жалбоподателя не доказва наличието на кауза, различна от временното държане на средства от трето лице, посредством негова банкова сметка. Липсва и основание да се приеме, че т.нар. трето лице „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД може да волеизявява самостоятелно със средствата отвъд разпоредителната воля на собственика на средствата „ТЕРА МАГУС“ ЕООД. Това следва както изрично от съдържанието на договора между двете дружества, така и от естеството и спецификите на самите дружества, произтичащи от чл.141 ал.1, ал.2 и ал.4 и чл.147 от ТЗ.

Въпреки това, фактът, че разпоредителната власт спрямо средствата, предмет на стопанските операции се упражнява, в крайна сметка чрез волеизявление на едно и също лице, което е и управител и собственика на капитала на двете дружества, не отрича самостоятелната юридическа правосубектност на двете дружества, както и различното им качество по отношение на средствата. „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД се явява държател на средствата, „ТЕРА МАГУС“ ЕООД-собственик. При това, качеството на държателя се проявява само и единствено по отношение на средствата постъпващи от съконтрахенти на „ТЕРА МАГУС“ ЕООД, а качеството собственик – само по отношение на средствата постъпващи от негови съконтрахенти по посочената сметка.

На тази база не може да се изключи извода, че по посочената сметка не може да постъпват и други средства, резултат от дейността на „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД, както и, че това дружество може да развива дейност срещу възнаграждение, което възнаграждение не може да бъде предмет на отговорност под формата на обезпечение за чужд дълг.

Посочените от ответника - справка от ТРРЮЛНЦ, липса на публикувани декларации за осъществяване от „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД дейност, липса на публикуван ГФО за 2019г., липса на подадени осигурителни декларации за управителя, не означават, нито презюмират, че дружеството не осъществява дейност изобщо, а само, че ако осъществява такава – то не я осъществява в съответствие с посочените законови изисквания, за всяко от които е предвиден отделен състав на административно-наказателна отговорност.

Нещо повече – дали това дружество извършва дейност към определен момент е ирелевантно, доколкото с процесният ПНОМ е наложен заповед върху всички постъпващи суми, без оглед техният източник, с което очевидно е прието, че дружеството „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД следва да носи отговорност под формата на обезпечение за чужд дълг, каквато конструкция закона не допуска.

В този смисъл процесното решение се явява незаконосъобразно.

Длъжникът няма пряко вземане от банка по смисъла на чл.202 ал.1 от ДОПК, такова има „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД. Длъжникът няма и вземане по платежна сметка открита при доставчик на платежни услуги, който не е банка, съобразно чл. 202 ал.7 ДОПК.

Основателно е възражението, че дружеството „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД не представлява доставчик на платежни услуги по смисъла на закона, в частност – чл.3 ал.1 ЗПУПС.

Като продължение и видно от текста на чл.3 ал.2 от ЗПУПС лицата, които не са доставчици на платежни услуги, имат правото да извършват такива услуги, ако те попадат в обхвата на чл.2 от закона. Видно от посоченият чл.2 т.2 от посоченото изключение се обхващат платежни операции, извършени от платеца към получателя чрез търговски представител, който е упълномощен по силата на договор само от името на платеца или само от името на получателя да води преговори или да сключи договор за покупко-продажба на стоки или за предоставяне на услуги. В настоящият казус - „ТЕРА МАГУС“ ЕООД е упълномощило по силата на посоченият договор „ТЕРА МАГУС БГ“ ЕООД да го представлява във връзка с платежните операции сключвани от последното дружество във връзка с получаване на суми или извършване на плащания по сделки, от негово име и за негова сметка и срещу възнаграждение. В това се изразява предоставената услуга.

Посоченото дава основание на настоящият състав да приеме, че е налице посредническа платежна услуга, извършена от лице, нямащо качеството доставчик на платежни услуги, съобразно допустимото законово изключение, което обосновава и неприменимостта на способа по чл.202 ал.7 ДОПК.

С оглед на гореизложеното се налага краен извод, че не са налице предпоставките по 202 ал.1 и ал.7 ДОПК за налагане на процесната обезпечителна мярка, поради което оспореното решение на директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено постановлението на публичния изпълнител от 03.11.2023г. следва да се отмени.

Дотук изложеното позволява да се приеме, че процесният акт е и в нарушение на целта на закона, доколкото с него се цели обезпечаване вземане на длъжника от банка и по платежна сметка от доставчик на платежни услуги, но реално се постига обезпечение върху вземане от трето лице. Нещо повече – запорират се всички средства на това трето лице налични и постъпващи по банковата сметка без да е налице установена връзка с предполагаемият длъжник по ревизионното производство. Превратното използване на властническо правомощие за постигане на резултат, различен от този за който е създадено правното основание се квалифицира като несъответствие с целта на закона и представлява самостоятелно отменително основание. Ако законодателят целеше да приравни свързаните субекти в хипотезата на обезпечителното производство, респ. да допусне подобен род обезпечение, то същото щеше да бъде изрично записано, така, както този институт се прилага в различни аспекти от самото ревизионно производство.

Предвид факта, че производството е образувано по искане на главен инспектор по приходите, т.е. на лице в състава на съответната ТД, то администрацията разполага с инициативата да прецени необходимостта, да образува производство и наложи законосъобразна обезпечителна мярка, поради което актът трябва да се отмени, а преписката не следва да се връща на органа за ново произнасяне.

Липсата на претенция за съдебно-деловодни разноски от страна на жалбоподателя освобождава съда от нарочно произнасяне.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл.второ от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПО-4/01.02.24г. на директора на Териториална дирекция (ТД)
на НАП - С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. №
С230022-023-0003015/03.11.2023г. на публичен изпълнител Р. М., при ТД на НАП - С..
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: